

i Vædringsforlaget Nr. 10 foreslaaede Kommission.

Hele Mindretallet (Alberti, Bertelsen [Brigstøb], S. L. Hansen, Leth og N. Sørensen) kan ikke finde det rigtig, at Erstatningens Størrelse fastsættes af den overordnede Ret, idet denne som oftest vil savne Forudsætningerne og det nødvendige Kendskab til alle i Betragtning kommende Forhold for at kunne træffe en retfærdig Afgjørelse. Paa den anden Side formenes det at være betænkeligt at lade Størrelsen fastsætte af uvillige af Retten udmeldte Mænd. Naar det derimod overlades til en staaende af Amtsraadet udnævnt Kommission at bestemme Erstatning, vil der være opnaaet en god Garanti for en retfærdig og ensartet Afgjørelse.

§ Henhold til det Anførte stiller hele Mindretallet Vædringsforlaget under Nr. 10.

Et andet Mindretal (S. L. Hansen) kan vel være enig med Flertallet i, at ikke Enhver, der kun idømmes en mindre Straf eller bliver frifunden eller løsladt uden Dom, bør have Erstatning, men paa den anden Side finder dette Mindretal, at man bør gaa noget videre [end Flertallet med Hensyn til Retten til Erstatning. Hovedreglen bør være den, at Enhver, der har været kastet i Fængsel, bør have Krav paa Erstatning, naar der ikke har foreligget retfærdig Grund til Fængslingen. Efter denne Grundsætning bør foruden de Tilfælde hvor Flertallet vil indrømme Erstatning, ogsaa medtages de Tilfælde, hvor Fængslingen, selv om Vedkommende bliver idømt Straf, har været helt eller delvis unødvendig. Mindretallet finder ingen overveieende Betænelighed ved at overlade ogsaa Skjønnets herom til den overordnede Rets Afgjørelse.

Endvidere synes det billigt, at ikke ethvert Forhold fra Paagældendes Side, der kan have givet nogen Anledning til Fængslingen, bør forskjætte ham Retten til Erstatning, idet Saadant kun burde være Tilfældet, naar hans Forhold har været saarigtigt, at det har givet en vel grundet Anledning til Fængslingen.

Mindretallet finder ogsaa, at den Vedkommende ikke alene bør have Erstatning for det ham ved Fængslingen voldte direkte Tale, men at han tilkommer fuldstændig Skadeløsholdelse, hvorfor man ogsaa i saa Henseende gaar noget videre end Lovforslaget og Flertallet.

§ Henseende til Spørgsmaalet, om paa hvilken Maade Erstatningsretten afgjøres og Erstatningens Størrelse fastsættes, kan dette Mindretal slutte sig til det større Mindretal.

§ Henhold til det Anførte stilles følgende

Vædringsforslag.

Til § 1.

1) Af Udvalgets Flertal (Bertelsen [Ryø], Blem, S. L. Hansen, H. C. Holch, B. Holm, Klein og Thorup).

De sidste 1½ Linie affattes saaledes: „naar det efter de fremkomne Oplysninger maa antages, at han ikke har begaaet den ham paasigtede Gjerning, eller naar den mod ham reiste Mistanke er fjernet“ og der tilføies følgende nye Punktum: „Saadan Erstatning tilkommer ligeledes den, der har været underkastet Varetægtsfængsel ifølge Sigelse for et Forhold, som ved endelig Dom kun findes at burde medføre Straf af Bøde eller simpelt Fængsel“.

2) Underædringsforslag til ovenstaaende Forslag af Blem, Bertelsen (Ryø) og S. L. Hansen:

Efter Slutningsordet „Fængsel“ indføies: „eller i Tilfælde, hvor Fængslingen skjønes at have helt eller til Dels været unødvendig“.